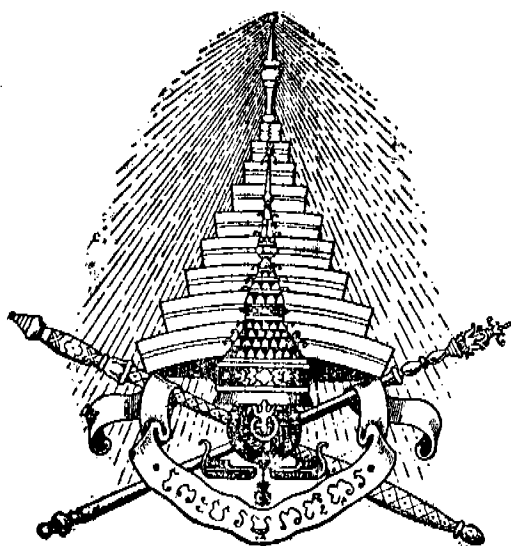

เล่ม ๓๔ หน้า ๓๗๓๕ ราชกิจจานุเบกษา วันที่ ๒๔ มีนาคม ๒๔๖๐

พระราชดำริสตอบในการที่สมาชิกเลื้อบ้ำ
ทูลเกล้าทูลกระหม่อมถวายคทาจอมพลเลื้อบ้ำ

พลับพลาบ้านไร่

วันที่ ๑๑ มีนาคม พ.ศ. ๒๔๖๐

ข้าพเจ้าขอขอบใจท่านทั้งหลายที่ได้ให้เกียรติยศแก่ข้าพเจ้า
เช่นนี้ ว่าแท้จริงข้าพเจ้ามิได้หวังจะได้รับบำเหน็จหรือสิ่งของอันใด
เป็นรางวัลเลย การที่คณะเลื้อบ้ำได้เจริญขึ้นถึงปานนี้ข้าพเจ้า
รู้สึกว่าได้รับบำเหน็จอย่างเพียงพออยู่แล้ว ทุก ๆ ปีที่ข้าพเจ้าได้
มีโอกาสมาพบปะและมาเป็นผู้นำท่านทั้งหลายในกลางสนามเช่นนี้

วันที่ ๒๔ มีนาคม ๒๕๖๐ ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๓๔ หน้า ๓๓๓๖

ข้าพเจ้าได้เคยรู้สึกอยู่เสมอว่า เป็นเวลาที่สำราญใจและสบายใจ
ของข้าพเจ้าที่สุด ส่วนคณะเสื่อป่าที่ได้ตั้งขึ้น และได้เจริญมาจน
ถึงปานนี้ ได้เจริญขึ้นเป็นลำดับอย่างไร ท่านทั้งหลายที่เอาใจใส่
ย่อมจะแลเห็นอยู่เองแล้ว ท่านทั้งหลายที่ได้สังเกตกิจการของ
เสื่อป่ามาตั้งแต่ต้นคงจะแลเห็นว่า คณะนี้ได้ตั้งขึ้นด้วยความ
ลำบากอย่างไร ได้มีอุปสรรคมาขัดขวางทางดำเนินอย่างไร ต้อง
พยายามที่จะข้ามหรือปิดเปื้ออุปสรรคนั้น ด้วยความลำบากอย่างไร
กิจการเหล่านี้ ข้าพเจ้ารู้สึกได้อยู่แก่ใจแล้วว่าถ้าท่านทั้งหลายไม่ได้
ช่วยข้าพเจ้าแล้ว ลำพังข้าพเจ้าคนเดียวอย่างไรเสียก็ทำสำเร็จไป
ไม่ได้ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าเป็นคนที่สุดที่จะนึกว่าตัวเองเป็นผู้ที่
ทำการอันนี้สำเร็จ เป็นคนที่สุดที่จะนึกอวดใคร ๆ ว่ากิจการ
ของเสื่อป่าที่ได้ดำเนินมาถึงแค่นี้ ดำเนินมาได้โดยน้ำพักน้ำแรง
ของข้าพเจ้าคนเดียว ความจริงไม่ได้เป็นเช่นนั้น ท่านทั้งหลาย
ช่วยข้าพเจ้าหมดทุกคนการจึงสำเร็จได้ การที่สำเร็จในครั้งนี้ก็
ด้วยน้ำใจยิ่งกว่าสิ่งอื่น ถ้าจะว่าไปถึงทุนเราก็ก็นึกไม่มีทางได้โดยตรง
ก็ไม่ได้ได้รับความอุดหนุนทางการเงินแผ่นดิน ที่เรามีเงินพอให้สรอย
บ้างสำหรับคณะ ก็โดยที่เราเองมีแก่ใจช่วยกันในเวลาที่จำเป็น
บางครั้งบางคราว ซึ่งต้องนับว่าเป็นกิจที่เราทั้งหลายที่เป็นเสื่อป่า
ควรจะรู้สึกภาคภูมิใจอยู่บ้าง ว่าเราได้ช่วยทำการอัน ๑ สำหรับ
ชาติ ซึ่งยาวนานก็จะยังแลเห็นผลและเห็นความจำเป็นยิ่งขึ้น

เล่ม ๓๔ หน้า ๓๗๓๗ ราชกิจจานุเบกษา วันที่ ๒๔ มีนาคม ๒๔๖๐

ในชั้นต้นเมื่อเริ่มตั้งคณะเสื่อป่าขึ้น ยังไม่มีใครแลเห็นความจำเป็นมีผู้คัดค้านต่าง ๆ อย่างไร ในที่นี้ไม่จำเป็นต้องพูด มีบางคนพูดว่าเมื่อถึงเวลาถึงสงครามจริง ๆ เข้า เสื่อป่าจะไปทำประโยชน์อะไรได้ เพราะว่าในออฟฟิศก็จะต้องทำการงานอยู่เช่นนั้นเอง ที่ไหนจะถอนเอาเสื่อป่าไปได้ ต่อเมื่อมีสงครามขึ้นในยุโรปแลเห็นพยานจากประเทศอื่น ๆ แล้ว จึงมารู้สึกตัวว่า การที่จะดำเนินกิจการใด ๆ ให้เป็นปรกติไปอย่างแต่ก่อน ๆ นั้นทำไม่ได้เสียแล้ว สิ่งใดก็ไม่สำคัญเท่าหากำลังไปสู้ข้าศึก เพราะฉะนั้นจึงมีบางประเทศเช่นอังกฤษ เป็นต้น ซึ่งมีผู้คิดเหมือนของเราว่า เมื่อถึงเวลาเข้าก็ให้ทหารเขาไปทำการก็ได้ นั้น มารู้สึกต่อภายหลังว่าเมื่อส่งทหารออกไปแล้ว ทางนี้ไม่มีใครจะรักษามันของตัวเอง จึงต้องคิดเหี่ยวป่าวประกาศหาคนอาสาภายในเวลาอันน้อยวัน ก็หาไม่ได้ทันความต้องการ ดูที่หรือเขามีสลเมืองเป็นกองสองกองกว่าจะได้ยังเหี่ยวหาแทบเลือดตากระเด็น ข้อนั้นแหละจึงทำให้เราแลเห็นความจำเป็นของเสื่อป่า เมื่อมีเสื่อป่าอยู่เช่นนั้นแล้วถึงเวลาจำเป็นเข้าจริง ๆ ก็เพียงแต่บอกว่าให้คนนั้นไปประจำที่นั่นที่นั่นก็พอแล้ว จะเป็นกำลังช่วยเหลือทหารที่ต้องออกไปทำการนอกเมืองได้บ้าง ข้อสำคัญเสื่อป่าจะต้องพร้อมอยู่เสมอ เมื่อมีเหตุจำเป็นขึ้นเมื่อใดจะได้ทำหน้าที่ได้โดยทันที ซึ่งจะทำให้ประโยชน์ได้มากกว่านั่งอยู่ในออฟฟิศเอาหมึกขีดกระดากให้คำ ๆ เล่นเลข ๆ เมื่อถึงเวลาจริง ๆ เข้าจะเอาหมึกไปสาธหน้าหรือเอากระดากฟาดหัวข้าศึกจะมีประโยชน์อะไรบ้าง

วันที่ ๒๔ มีนาคม ๒๕๖๐ ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๓๔ หน้า ๓๗๓๘

มีคนบางคนพูดว่าเมื่อมีสื่อป่าขึ้นแล้ว จะทำให้เป็นเครื่องตัด
ประโยชน์ของฝ่ายทหารบก ก็จะมีคนหนึ่งทหารไปสมัครเข้าสื่อป่า
เสีย ข้อนี้อาจจริงเลย เมื่อเวลาที่เกิดสงครามและเรียกคนสมัคร
ขึ้น ผู้ที่เป็นสื่อป่าอยู่แล้วได้ไปสมัครมากจนเจ้าหน้าที่รับแทบ
ไม่ทัน เพราะฉะนั้นแลเห็นได้แล้วว่าตรงกันข้ามกับที่ว่าจะมีคน
หนึ่งทหารไปสมัครสื่อป่า กลับจะทำให้ผู้ที่เป็นสื่อป่าเห็นว่าการ
เป็นทหารเป็นของที่ไม่น่ากลัวเสียอีก ข้อนี้นายทนายฝ่ายทหารบก
เข้าใจดีอยู่แล้วในเวลานี้

ในเรื่องนี้จะมาบอกว่าเป็นความชอบความดีของข้าพเจ้าคนเดียว
จะถูกหรือ ต้องเป็นความชอบความดีของสื่อป่าทุกคนที่รู้สึกตัว
ว่าเป็นไทยเป็นเชื้อชาตินี้กรบ เช่นนี้นับว่าได้แลเห็นประโยชน์
ทันตาอยู่แล้ว เป็นที่ปลื้มใจของข้าพเจ้าเป็นอันมาก และเชื่อว่า
ท่านทั้งหลายคงจะปลื้มเช่นเดียวกับข้าพเจ้าเหมือนกัน เมื่อเรา
ดำเนินการมาจนถึงเพียงนี้แล้วเป็นหน้าที่ของเราทั้งหลายซึ่งเหมือน
กับเป็นผู้เริ่มขึ้น จะต้องพยายามดำเนินต่อไปให้เจริญยิ่งขึ้นกว่าที่
เป็นมาแล้ว ข้าพเจ้าขอแรงท่านทั้งหลายทุกคนเป็นส่วนตัวโดย
เฉพาะว่า ขอให้ท่านทั้งหลายที่ได้ยินเสียงข้าพเจ้าในเวลานี้ นึก
จำไปในใจว่า ข้าพเจ้าขอให้ท่านช่วยกันทุกคน ถ้าเช่นนั้นแล้ว
ในปีหน้าจะได้เห็นผลลงดงามกว่านี้ ในที่สุดข้าพเจ้าขอขอบใจท่าน
ทั้งหลายทั่วกัน